

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Cieszynie IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Trybuła
Protokolant:	Sylwia Zabłocka

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2017 r. w Cieszynie

sprawy z powództwa S. S., D. T., K. W., J. W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w C.

o zapłatę wynagrodzenia

1. powództwa oddała;
2. nie obciąża powodów kosztami postępowania.

Przewodniczący:

UZASADNIENIE

Powód S. S. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego (...) spółka z o. o. w C. kwoty 47.647,00 zł, powód D. T. domagał się od tego samego pozwanego kwoty 49.507,00 zł, powód K. W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od tego samego pozwanego kwoty 49.907,00 zł, powód J. W. domagał się zasądzenia kwoty 10.000,00 zł. Każdy z powodów domagał się zasądzenia podanych wyżej kwot z odsetkami ustawowymi od odpowiednich kwot. Roszczenie S. S. dotyczyło okresu od 3 listopada 2011 r. do 24 kwietnia 2013 r., roszczenie D. T. obejmowało okres od 12 października 2011 r. do 10 kwietnia 2013 r., roszczenie K. W. dotyczyło okresu od 14 marca 2012 r. do 14 sierpnia 2013 r., roszczenie J. W. dotyczyło okresu od 4.04.2012 r. do 7.10.2012 r. Wszyscy powodowie w taki sam sposób uzasadniali swoje żądanie. Podali, że byli zatrudnieni przez pozwanego jako kierowcy na trasach międzynarodowych. Wszystkie noce w podróży służbowych spędzali w kabinach pojazdów, za co nie otrzymali należytej rekompensaty w wysokości przewidzianej rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19.12.2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29.01.2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Powodowie podali, że Regulamin wynagradzania obowiązujący u pozwanego przewidywał jedynie zaniżone stawki, a i one nie były powodom wypłacane. Pod formalną pozycją „ryczałty za noclegi” pracownikom wypłacano inne należności. Powodowie zastrzegli, że wysokość żądania może ulec zmianie po opinii biegłego.

Pozwany (...) spółka z o. o. w C. w odpowiedzi na pozew wносиła o oddalenie żądań powodów i zasądzenie od nich zwrotu kosztów postępowania. Pozwany kwestionował żądanie co do zasady i co do wysokości. Ponadto co do roszczenia S. S. pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powstałych przed 23.01.2012 r., których łączna kwota wynosi 8.957,86 zł oraz odsetek od tych kwot. Pozwany podał, że wszelkie należności przysługujące powodom z tytułu podróży służbowych zostały wypłacone na podstawie obowiązujących przepisów. Pozwany powołał się na Regulamin wynagradzania, który w § 9 regulował wysokość należności z tytułu podróży służbowych. Zgodnie z tymi przepisami kierowcy otrzymywali diety w wysokości 42 euro. Kierowca mógł otrzymać ryczałt za nocleg w wysokości 21 euro/1 nocleg niezależnie od kraju, na terenie którego odbywa podróż służbową, jednakże uzależnione jest to od decyzji pracodawcy. Pracownikom zatrudnionym na okres próbny, uczestniczącym w wyjeździe w charakterze pomocnika kierowcy samochodu ciężarowego lub kierowcy samochodu ciężarowego – w związku z realizacją szkolenia „Przygotowanie do pracy w międzynarodowym transporcie towarów” nie przysługuje zwrot kosztów noclegu, ani żadne inne należności z tytułu podróży służbowej pracowników poza należnością nazwaną „dieta”. Pozwany powołał się na art.77⁵ Kodeksu pracy, z którego wywiódł, że jedynie w przypadku, gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3 tego przepisu, pracownikowi przysługują należności, o których mowa w § 2. Pozwany twierdził, że delegacja ustawowa dotyczy określenia norm rangi rozporządzenia wyłącznie w zakresie należności pracowników sfery budżetowej i samorządowej. W przeciwnym razie nie byłaby to regulacja należności pracowników sfery budżetowej i samorządowej, lecz wszystkich pracowników, co nie wynika ani z delegacji ustawowej, ani z tytułu ani z treści rozporządzenia. Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z 20.06.2002 r. w sprawie Z. techniki prawodawczej stanowi w § 63, że w przepisach upoważniających do wydania rozporządzenia wskazuje się między innymi zakres spraw przekazanych do uregulowania w rozporządzeniu, przy czym zgodnie z § 65 określa się go w sposób precyzyjny. Pozwany podniósł, że nawet gdyby przyjąć, że rozporządzenie, na które powołuje się strona powodowa ma zastosowanie, to i tak nie rodzi roszczeń powodów do wypłaty należności z tytułu podróży służbowych, gdy rozporządzenie to ma zastosowanie wówczas, gdy pracodawca nie zapewnia bezpłatnego noclegu. Pozwany zapewnił kierowcom bezpłatny nocleg w kabinie pojazdu. Nadto pozwany podniósł, że ustawa o czasie pracy kierowców wprowadza do systemu polskiego prawa przepisy dyrektywy 2002/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 11.03.2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego (Dz.U.UE L. z 23.03.2002 r.) i rozporządzenia WE nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z 15.03.2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85. Pozwany powołał się na art. 8.8 tego rozporządzenia. Powodowie godzili się na warunki noclegu zapewniane przez pozwanego, tj. spanie w kabinie i nigdy nie ponieśli z tego tytułu kosztów. Pozwany stwierdził, że prawo wywodzące się z Traktatów, będąc autonomicznym źródłem prawa, nie może przez wzgląd na swój charakter ustępować pierwszeństwa normom prawa krajowego. Pozwany zgłosił również wniosek o zawieszenie postępowania do czasu rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny skargi Związku (...) o zbadanie zgodności z Konstytucją RP w szczególności art. 77⁵ § 2, 3 i 5 Kp, art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców, § 16 ust. 1, 2, 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29.01.2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Zarządzeniem z dnia 1 lutego 2015 r. Sąd postanowił połączyć do wspólnego przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków sprawy o sygnaturach IV P 21/15, IV P 26/15, IV P 30/15.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Powód S. S. zatrudniony był przez pozwanego (...) spółka z o. o. w C. w okresie od 22.09.2011 r. początkowo jako pomocnik kierowcy, a od 31.10.2011 r. jako kierowca, od 10.10.2013 r. na czas nieokreślony. Stosunek pracy ustał na mocy porozumienia stron w dniu 18 lipca 2014 r. /Dowód: akta osobowe/. Powód wyjeżdżał na trasy międzynarodowe, które trwały ok. 3 tygodnie.

Powód D. T. zatrudniony był przez pozwanego (...) spółka z o.o. w C. jako kierowca na trasach międzynarodowych w Europie Zachodniej i Południowej w okresie od 28.07.2011 r. do 26.04.2014 r. /Dowód: akta osobowe/.

Powód K. W. zatrudniony był przez pozwanego (...) spółka z o.o. w C. jako kierowca na trasach międzynarodowych w Europie Zachodniej i Południowej w okresie od 9.02.2012 r. do 5.10.2013 r. /Dowód: akta osobowe/.

Powód J. W. zatrudniony był przez pozwanego (...) spółka z o.o. w C. jako kierowca na trasach międzynarodowych w Europie Zachodniej i Południowej w okresie od 4.04.2012 r. do 6.10.2012 r. /Dowód: akta osobowe/.

Powodowie wyjeżdżali do takich krajów Europy Zachodniej i Południowej. Pozwany zajmuje się przewożeniem towarów niebezpiecznych, tzw. (...)ów. W czasie podróży służbowych powodowie nocowali w kabinie pojazdu, która nie posiadała klimatyzacji postojowej. Pojazd był wyposażony w dwie leżanki. Leżanka górna była przeważnie wykorzystywana jako półka ale gdy powód odbywał kursy jako pomocnik kierowcy, to na niej nocował. Kierowcy nie mieli przypisanego do siebie pojazdu. Wymiana kierowców odbywała się albo w bazie w D. na terenie Niemiec albo w trasie. Kierowca nie miał wpływu na to po kim przejmie pojazd, ani w zasadzie na to w jakim stanie będzie pojazd. Kierowcy zabierali w podróż kuchenkę gazową oraz żywność, która wystarczała mu na około połowę podróży. Kierowcy mogli samodzielnie wybierać parkingi, na których chcieli nocować. Na parkingach przeważnie znajdują się tzw. węzły sanitarne, gdzie kierowcy mogą skorzystać z prysznica. Na niektórych parkingach w Niemczech, tzw. autohoffach oferuje się kierowcom darmowy obiad. Pozwany zwracał kierowcom koszt tych parkingów, jednak gdy kierowca skorzystał z darmowego obiadu, nie otrzymywał zwrotu kosztów parkingu. Kierowcy zobowiązani byli do stałego nadzoru nad przewożonym towarem. Wynikało to z charakteru przewożonych materiałów. /Dowód: zeznania świadków: K. C. k – 257v, M. P. k – 267v, A. P. k – 268, W. S. k – 269, M. W. k – 275v, Ł. B. k – 292, zeznania powoda S. S. k – 277, zeznania powoda D. T. k – 295, zeznania powoda K. W. k – 296, zeznania powoda J. W. k – 297/.

Z tytułu podróży służbowej powód S. S. otrzymywał dietę w wysokości 42 euro za dobę podróży oraz 21 euro ryczałtu za noclegi. /Dowód: rozliczenia szczegółowe podróży służbowej k – 64 do 81, dowody wypłat k – 82 do 101/.

Powód D. T. otrzymywał z tytułu podróży służbowych diety w wysokości 42 euro oraz ryczałty za noclegi w wysokości 21 euro za ryczałt. /Dowód: rozliczenia szczegółowe podróży służbowych k – 58 do 76 akt IV P 31/15, dowody wypłat k – 77 do 101 w aktach IV P 31/15/.

Powód K. W. otrzymywał z tytułu podróży służbowych diety w wysokości 42 euro za dobę oraz ryczałty za noclegi w wysokości 21 euro z ryczałt. /Dowód: rozliczenia szczegółowe podróży służbowych k – 63 do 79 akt IV P 33/15, dowody wypłat k – 81 do 113 w aktach IV P 33/15/.

Powód J. W. otrzymywał z tytułu podróży służbowych diety w wysokości 42 euro za dobę oraz ryczałty za noclegi w wysokości 21 euro za ryczałt. /Dowód: rozliczenia szczegółowe podróży służbowych k – 54 do 58 w aktach IV P 32/15, dowody wypłat k – 59 do 72 w aktach IV P 32/15/.

Ryczałty były wypłacane w zależności od długości trwania podróży służbowej /Regulamin wynagradzania k – 129v i aneks k - 133/.

Powodowie nigdy nie kwestionowali zasad wynagradzania ani zwrotu kosztów podróży służbowej. Powodowie obawiali się o swoją pracę. Powodowie potwierdzili podpisem zapoznanie się z Regulaminem wynagradzania i jego zmianami. /Dowód: zeznanie powoda S. S. k – 277, zeznania D. T. k – 296, zeznania K. W. k – 297, zeznania J. W. k - 297/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów zaoferowanych przez strony. Sąd dał wiarę tym dowodom albowiem uznał, że zeznania świadków są spontaniczne i logiczne. Sąd dał również z tych samych przyczyn wiarę zeznaniom powodów. Rozbieżności w tych zeznaniach dotyczą przede wszystkim odczuć kierowców co do komfortu wykonywania pracy kierowcy na trasach międzynarodowych. Sąd uznał, że te odczucia są sprawą indywidualną i rozbieżności nie świadczą o kłamliwych zeznaniach. Sąd dał także wiarę powodom, że mieli utrudniony dostęp do

Regulaminu wynagradzania, jednak Sąd nie podzielił ich argumentacji, że poświadczali podpisem fakt zapoznania się z Regulaminem wynagradzania, mimo że nie mieli do niego dostępu. Sąd uznał, że powodowie otrzymywali finalnie wynagrodzenie dużo wyższe od przeciętnego i minimalnego wynagrodzenia i argument obawy przed utratą pracy nie zasługuje na uwzględnienie. Dokumenty prywatne przedstawione przez strony nie budziły wątpliwości Sądu, albowiem strony ich wzajemnie nie kwestionowały. Sąd zwrócił uwagę, że powodowie nie przedstawili żadnych dowodów na poparcie tezy, iż w formie diet lub ryczałtów za noclegi otrzymywali inne świadczenia wynikające z umów o pracę. Za taki dowód nie można uznać wniosku o powołanie biegłego albowiem opinia biegłego mogłaby być finalnym dowodem, po zgromadzeniu odpowiedniego materiału do jej opracowania. Powodowie takich wniosków nie składali, mimo, że byli reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika a proces ma charakter kontrydiktoryjny i Sąd nie jest obowiązany działać z urzędu.

Sąd zważył

Roszczenie powodów wyartykułowało się na tle Uchwały Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 12 czerwca 2014 r. w sprawie II PZP 1/14. Uchwała ta stała się przyczyną wystąpienia przez Związek (...) ze skargą do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności z Konstytucją RP w szczególności art. 77⁵ § 2, 3 i 5 Kp, art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców, § 16 ust. 1, 2, 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29.01.2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Trybunał Konstytucyjny w wyroku wydanym w sprawie K 11/15 z 24.11.2016 r. orzekł o niekonstytucyjności tych przepisów w zakresie w jakim znajdują one zastosowanie w stosunku do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym. Wątpliwości co do zakresu obowiązywania tego orzeczenia wyjaśniał następnie kilkakrotnie Sąd Najwyższy w orzeczeniach: wyrok z dnia 21 lutego 2017 r. w sprawie I PK 300/15, wyrok z dnia 9.03.2017 r. w sprawie I PK 309/15.

Ostateczna konstatacja wynikająca z analizy najnowszego orzecznictwa SN, tj. z tez tych orzeczeń oraz ich uzasadnień, jest taka, że cechą charakterystyczną pracy kierowców zawodowych, w szczególności na trasach międzynarodowych jest stałe pozostawanie w podróży i nocowanie poza domem w tym w kabinach pojazdów, czyli coś co dla innych zawodów jest wyjątkiem. Dlatego sposób wynagradzania rozłąki z rodziną i niewygód związanych z dąży do takiego ukształtowania praw kierowców międzynarodowych, który nie będzie dla nich krzywdzący i trudy ich pracy znajdą odzwierciedlenie w wynagrodzeniu a następnie w wysokości świadczenia emerytalnego. Z uzasadnienia wyroku w sprawie I PK 309/15 wynika, że pracodawcy mogą indywidualnie kształtować wysokość świadczeń z tytułu podróży służbowej, odmiennie niż to stanowi art. 77⁵ Kodeksu pracy i rozporządzenie wydane na jego podstawie, nawet w sposób mniej korzystny niż przepisy ogólnie obowiązujące. Bez względu na kierowcom należą się świadczenia z tytułu ryczałtów za noclegi odbyte w kabinie pojazdu jedynie w zakresie regularnego odpoczynku tygodniowego przewidzianego w art. 14 ust.2 ustawy o czasie pracy kierowców z dnia 16 kwietnia 2004 r. /Dz.U. Nr 92, poz. 879) tj. z dnia 30 sierpnia 2012 r. (Dz.U. z 2012 r. poz. 1155)/. Sąd podziela ten pogląd.

W realiach niniejszej sprawy Sąd zauważył, że w pozwanym zakładzie pracy obowiązuje Regulamin pracy i Regulamin wynagradzania. Powodowie domagają się świadczeń za okres od 2011 r. do połowy 2013 r. Regulaminy wynagradzania obowiązujące u pozwanego w tamtym okresie określają wysokość świadczeń z tytułu ryczałtów za noclegi i powodowie nie udowodnili, aby tych świadczeń nie otrzymali. Dopiero Regulamin wprowadzony w życie od 1 lipca 2013 r. nie określa tego rodzaju świadczeń, jednak żądania powodów nie dotyczą tego okresu.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił wszystkie powództwa jako niezasadne.

Na zasadzie art. 100 kpc Sąd postanowił nie obciążać powodów kosztami postępowania mając na uwadze, że w dacie złożenia pozwów ich żądania były jak najbardziej usprawiedliwione, a do oddalenia tych żądań doszło na gruncie zmian w przepisach prawa, które nastąpiły w trakcie trwania procesu.

nocowaniem poza domem powinien być odmienny niż dla innych pracowników. Sąd Najwyższy